

VINDECAREA PRIN CREDINȚĂ

- Duminica a șaptea, Vindecarea a doi orbi și a unui mut -

Mentalitatea oamenilor de astăzi, dominată de raționalism, încearcă să găsească explicații logice, chiar și în cazul vindecărilor minunate. Omul nu mai are ochi să vadă minunea, totuși orice om sincer cu el însuși în primul rând, trebuie să recunoască limitele medicinei, pentru că, până la urmă orice vindecare poartă în sine lucrarea lui Dumnezeu. Acest lucru se poate deduce din faptul că nu medicina vindecă un organism, nu medicamentele tămăduiesc, ci cum spunea la un moment dat Părintele Cleopa: „medicul taie și coase, dar Dumnezeu este cel care vindecă”. Cine a sădit într-un organism această capacitate de a se reface după o anumită boală sau operație, dacă nu Dumnezeu? De unde au putere medicamentele ca să lupte împotriva infecțiilor, dacă nu de la Dumnezeu? Nu au existat mai întâi leacurile și omul le-a descoperit folosul mai apoi? Și noi credem acest lucru și-l mărturisim și de aceea și cerem totdeauna mila lui Dumnezeu, zicând: „Doamne miluiește!”. Dacă medicina sau medicul ar reuși el de la sine să vindece, cum ar face aceasta de vreme ce el nu se poate vindeca nici pe sine, și de ce nu îi vindecă pe toți, de ce așteaptă și el ca să vadă dacă

organismul începe să se refacă, dacă medicamentele își fac sau nu efectul? Ar trebui ca medicul să posede o putere, o energie pe care să o transfere bolnavului, așa cum o are numai Dumnezeu, și prin ea să-l vindece pe cel bolnav. De asemenea vedem că în cazul vindecărilor minunate făcute de Mântuitorul Iisus Hristos, pe baza credinței celor bolnavi, acest proces de vindecare este suspendat, bolnavul nu mai așteaptă o perioadă de timp ca să se refacă organismul, nu mai așteaptă efectul medicamentelor, ci tămăduirea este imediată, pe loc, la porunca lui Dumnezeu: „După credința voastră, fie vouă!”. Desigur că medicina de astăzi are în vedere numai organul din om care este bolnav, ea nu-l privește pe om ca persoană, ca făptură înzestrată și cu suflet, care el ar trebui mai întâi reabilitat, așa cum face Mântuitorul cu toți cei vindecați, mai întâi îi tămăduiește sufletește, de necredință, de îndoială, de păcat: „Credeti că pot să fac Eu aceasta?”. Abia după aceea, administrează vindecarea: „După credința voastră, fie vouă!”. De aceea mulți dintre medici ar fi buni veterinari, fiind pregătiți să trateze numai trupul. Dar și în cazul în care omul ar avea numai trup, nu tot Dumnezeu îl vindecă? Suferința ne curăță și ne izbăvește dacă o înțelegem corect. De aceea, dacă am fost bolnavi sufletește și ne-am vindecat, să nu ne mai întorcem la același fel de viațuire de până atunci. Să ne rugăm Doctorului sufletelor și al trupurilor noastre, Mântuitorului Iisus Hristos să ne vindece de toate bolile sufletești și trupesti. „Doamne miluiește-mă, ca să Te văd în tot și în toate și să Te mărturisesc, prin viața mea!”.

SFÂNTUL IOANICHIE CEL NOU DE LA MUSCEL - 26 iulie

Acest Cuvios plăcut lui Dumnezeu s-a născut din părinți evlavioși, trăitori în ținutul Muscelului. Din fragedă tinerețe, ascultând chemarea lui Hristos, s-a despărțit de toate plăcerile și ispitele lumii deșarte și s-a retras în Mănăstirea Cetățuia, Negru-Vodă, de pe valea Dâmboviței, unde s-a călugărit și a deprins, de la părinții îmbunătățiți ai așezământului, primele reguli ale vieții ascetice. A cunoscut pe mulți dintre sihaștrii care locuiau în vremea aceea în jurul mănăstirii. Datorită numărului mare de pustnici, una din văile ce înconjoară manastirea, era numita, Valea Chiliilor așa cum și astăzi păstrează aceasta denumire. A fost un sfântuitor al Voievodului Mihai Viteazul care după bătălia de la Călugăreni a poposit 3 luni în Cetățuia lui Negru Vodă. Minunatul Ioanichie, după ce a deprins modul de viață al călugărilor iscusiti, luând binecuvântare, s-a retras într-una din peșterile Muntelui Negru-Vodă, unde s-a nevoit aproape 40 de ani. În timpul nevoinței sale în peștera de lângă mănăstirea actuală, era căutat pentru sfat de Voievodul Matei Basarab, de boierii și de curtenii acestuia. Petrecând multă vreme în rugăciune și aspră nevoință, Dumnezeu i-a descoperit multe din tainele Sale, care l-au întărit să rabde toate ispitele războiului nevăzut. Cunoscându-și dinainte sfârșitul, minunatul părinte Ioanichie și-a încrustat anul trecerii la cele veșnice - 1638 - pe peretele peșterii sale, apoi culcându-se pe patul de piatră și-a dat sufletul în mâinile Domnului. Peștera fiind părăsită vreme îndelungată, din cauza inaccesibilității locului, de-abia în primele decenii ale secolului al XX-lea, în anul 1944, coborându-se starețul schitului, monahul Pimen Bărbieru, cu o frânghie, a descoperit osemintele sfântului galbene și frumos mirositoare, întinse pe un pat de stâncă, iar deasupra erau săpate în piatră aceste cuvinte: „Ioanichie Schimonah, 1638”. În timpul comunismului s-a dat dispoziție să fie îngropate moaștele Sfântului în cimitirul mănăstirii. În ședința de lucru a Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române din zilele de 18-19 iunie 2009 s-a aprobat canonizarea Cuviosului Ioanichie cel Nou de la Muscel (Argeș), cu ziua de prăznuire la 26 iulie. Sfântul Cuvios Ioanichie este considerat un sfânt ocrotitor al familiilor și un mijlocitor al acelor ce vor să aibă copii. Din multele minuni săvârșite de Sfântul Cuviosul Ioanichie amintim de tămăduirea minunată a unui copil bolnav de leucemie, a unor suferinzi de cancer, deschiderea graiului unor copii, redarea liniștii și alungarea vrajbei din casele acelor ce ajunseseră la divorț, precum și mijlocirea în rugăciune a celor ce mult și-au dorit la avea prunci însă chiar medicii au fost neputincioși la cererea lor, dar să nu se uite că: „ceea ce este cu neputință a oameni, este cu putință la Dumnezeu”. Amin.

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI DESPRE CREDINȚA ORTODOXĂ

Întrebare: De ce vin atâtea nenorociri asupra oamenilor?

Răspuns: Cauza începătoare a oricărei nefericiri este păcatul. Din pricina multor păcate ne încercăm necazurile, trecem prin chinuri, pătimim suferințe, trecem prin boli, viețuim în agonie și tristețe. Dumnezeu i-a spus primei femei Eva, după neascultarea și căderea ei: „Voi înmulți mereu necazurile tale, mai ales în vremea sarcinii tale. În dureri vei naște copii” (Fac 3,16). Cum viermele care se naște din lemn mănâncă lemnul, la fel și tristețea care se naște din păcat, pierde păcatul, dacă este unită cu pocăința: „Întristarea după Dumnezeu aduce pocăință spre mântuire, fără părere de rău; iar întristarea lumii aduce moarte” (2 Cor. 7,10).

Întrebare: Cum putem să ne mântuim?

Răspuns: Știm cum putem să ne mântuim, dar din pricina trândăvelii noastre ne pierdem mântuirea. Mai întâi să păzim porunca Domnului: „Să-L iubești pe Domnul Dumnezeuul tău din toată inima ta, din tot sufletul tău și din tot cugetul tău, iar pe aproapele tău ca pe tine însuși” (Mt. 22; 37, 39). În această iubire se găsește mântuirea: „În aceste două porunci se cuprind toată Legea și proorocii” (Mt. 22, 40).

Întrebare: Ce rău vine din iubirea de arginți (bani)?

Răspuns: Sf. apostol Pavel spune că „iubirea de arginți este rădăcina tuturor relelor” (1 Timotei 6, 10). Și după aceea explică: „Cei ce vor să se îmbogățească, dimpotrivă, cad în ispită și în cursă și în multe poftes nebunești și vătămătoare, ca unele care cufundă pe oameni în ruină și pierzare. Că iubirea de arginți este rădăcina tuturor relelor și cei ce au poftit-o cu înfocare au răătăcit de la credință și s-au străpuns cu multe dureri” (1 Timotei 6, 9-10). Furtul, răpirea, ținerea de minte a răului, dușmănia, invidia, uciderea, vin din iubirea de arginți. Din pricina ei se încalcă și legile firești și poruncile dumnezeiești. Iubitorul de arginți le face pe toate una cu pământul, așa cum vântul puternic, când cade deasupra mării liniștite, o tulbură până în adâncurile ei, amestecând nisipul cu valurile. Iubitorul de arginți nu numai că nu are prieteni, dar nici Dumnezeu, așa cum, din pricina patimii lui, este ca demonizat, așa cum spune Sfântul Ioan Gură de Aur. Să ne amintim întotdeauna de cuvintele Domnului nostru: „Cât de greu vor intra cei bogăți în împărăția lui Dumnezeu! Mai lesne este cămilei să treacă prin urechile acului, decât bogatului să intre în împărăția lui Dumnezeu” (Mc. 10, 23, 25). De aceea, „având hrană și îmbrăcăminte, cu acestea vom fi îndestulați” (1 Tim 6, 8).

Întrebare: Care este bogăția cea adevărată?

Răspuns: Bogăția virtuților este bogăția cea adevărată. Având această bogăție, chiar dacă suntem lipsiți de bunurile materiale, le avem pe toate (2 Corinteni 6, 10). Bogățiile pământului, bunurile materiale, așa cum a zis Domnul, vor fi mâncate de rugină și furate de hoți (Matei 6, 19). Dimpotrivă, bogățiile cerului, virtuțile și faptele bune simt sigure, nici furul nu le atinge, nici rugină nu le distruge (Luca 12, 33). Cele pământești aparțin pământului și rămân în pământ, unde mai târziu sau mai devreme se vor pierde, în timp ce bogățiile cerești aparțin cerului și rămân nestrucătoare în veșnicie.

Slavă lui Dumnezeu pentru toate!

PROGRAM LITURGIC

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Vineri 27 iulie	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 28 iulie	07:00	Sf. Liturghie, pomenirea morților
	18:00	Vecernie
Duminică 29 iulie	07:00	Utrenia și Sfânta Liturghie
	10:45	Program de bibliotecă
	18:00	Vecernie și dezlegări

ȘCOALA de VARĂ

✿✿✿ Program pentru copii și tineri ✿✿✿

ZIUA	ORA	ACTIVITĂȚI
Luni - Sâmbătă	10:00 - 12:00	6 - 18 ani <i>Ateliere de creație, filme, discuții, jocuri, amintiri, trăiri, desene, învățături, surprize</i>

Vrăbiuța și cocostârcul

Pe marginea unui lac, pe ramura unei sălcii pletoase, o vrăbiuța își ciugulea penele. Pe lac, un cocostârc trecea maiestros ciugulind alene câte un peștișor, câte un mormoloc. Văzând vrăbiuța, îi zise cu îngâmfare:

- Vai tu, pe cât ești de mică și pricâjită, pe atât ești și de bleagă!

- De ce zici așa? îl întrebă cu sfială vrăbiuța.

- Stai pe creangă și-ți ciugulești penele, pe când aici, în apă, este o mulțime de hrană: peștișori, răcușori, mormoloci, ceva scoici și altele... Dar de... cum să vii aici să ai parte din toate astea, când tu nu ești în stare...

- Fiecare cu ce poate, răspuse modestă vrăbiuța. Eu nu pot să intru în apă așa cum nici tu nu poți să stai pe crenguța asta.

- Nu vorbi degeaba! Cum poți spune tu așa o jignire? Ia să vezi!

Și imediat zbură și se așează pe crenguța de lângă vrăbiuța. Dar, sub greutatea cocostârcului, crenguța s-a frânt, iar acesta a căzut, s-a lovit de pământ. Și-a frânt o aripă și un picior și s-a pornit pe țipete de durere. O vulpe de aproape, auzi văicărelile cocostârcului și veni iute, știind că-i rost de o masă îmbelșugată.

MORALA: Nu-i de ajuns să fii mare și fălos, dacă nu ești mintos.

Să nu bațjocorești

Într-un sat, un tânăr a început să se spovedească și să se împărtășească în fiecare lună. Lumea a și început să vorbească, ba că tânărul e bolnav, ba ca are vreun păcat greu pe suflet, ba că vrea să se călugărească. Ceilalți tineri de seama lui îl bațjocureau. Chiar și părinții au început să-i spună: „Măi, Petrișor, nu-i lucru rău ce faci, dar nu te face de râs și de bațjocură în sat; dacă oamenii bătrâni, nici ei nu se împărtășesc în fiecare lună, pentru ce să faci tu altfel?!” „Pentru că, răspuse Petrișor cuviincios, eu nu vreau să mă iau după unul sau altul, ci după învățătura Sfintei noastre Biserici. Mai bine să fiu bațjocorit de lume, decât să mă despart de învățătura și dragostea Mântuitorului Hristos”. A trecut peste un an, dar acum Petrișor nu mai era singur, ci peste 20 de tineri se spovedeau și se împărtășeau în fiecare lună. Multă lume a urmat pilda bună a lui Petrișor, bațjocura a pierit, credința s-a întărit, faptele bune s-au înmulțit și Harul lui Dumnezeu peste mulți a coborât. Amin.